

СЕРГЕЙ ДРУГАЛ
ВСЯКО ДЪРВО ИМА СВОЯ
ПТИЦА

Превод от руски: Александра Каназирска, 1981

chitanka.info

Докато изстиваше корпусът на катера и обгорената почва около дюзите, Лейтер нетърпеливо наблюдаваше действията на пилота.

— Е, как е? — не издържа и запита той.

Грин дръпна между пръстите си лентата с резултатите от анализа и сви рамене.

— Нищо ново. Условията са почти като земните.

— Вие нали вече сте били тук?

— С група картографи — отвърна Грин. — Но не кацнахме на планетата.

Той завъртя ключа и дочака, докато се отворят капаците на илюминатора. После повтори:

— Почти като на Земята. И все пак... твърде малко знаем за микрофлората, затова ще ви помоля...

— Да — намръщи се Лейтер и извади кутийката със спринцовката.

Той сне капачката на иглата и като я издигна нагоре, изпръска малко течност, после мушна иглата в мускула. Като направи инжекцията, хвърли спринцовката и стана.

— Можем да излезем.

Грин отвори люка и спусна трапа^[1]. По него, като се облягаше на гъсеничните вериги, се изтърколи фургончето със снаряжението и спря в очакване. Лейтер се огледа със заредено оръжие в ръце. Наистина почти земен пейзаж. Полянката, на която бяха кацнали, бе окръжена от горичка. Съвсем наблизо се блискаше езерце, обрасло с някакви растения с бели цветчета. Чашчиците им бяха разтворени и сякаш гледаха пришълците. Влажният въздух носеше откъм езерото приятни благоухания, но те се смесваха с миризмата на изгорялата трева и прахта, вдигнала са при кацането. В далечината зад езерото се очертаваха полегати хълмове.

Изведнъж във водата се образува малка вдлъбнатинка и от нея изскочи и увисна над пясъка дребно, прилично на дракон чудовище. То затрептя със стреловидните си крила, примигвайки с оранжевия клепац на единственото си око.

Лейтер стреля, без да се цели.

— Изглежда не напразно долетяхме тук! Ще имам хубав лов.

— Ваша работа — рече Грин.

Цветята при езерото изчезнаха. Чудовището се сгърчи във водата, зинало с беззъбата си уста. Лейтер щракна няколко пъти с фотоапарата.

— Именно моя — мърмореше той. — Мои пари, моя работа... — Той измъкна ножа, одра сръчно пляквата си и я сложи в консервиращ прах, после подхвърли пакета във фургона.

От водата изплува пъпка, разцъфна се в цветче. Малка вълна се изду като хълмче, плисна върху пясъка и сми одраното чудовище. Езерото застина в неподвижна шир...

Отначало се движеха край брега му, а после през младите горички и хълмове, по меката зелена трева. Фургончето ги следващо само. Някакви дребни, незаслужаващи внимание зверчета отскачаха встрани, в белезникавото небе цвърчаха невидими птички. Отново се чу изстрел и Лейтер измъкна от една дупка пъстра плоска змия. Той сви безглавото туловище и го метна във фургона.

— Не обичам влечугите. Но... Минутка, ето нещо подходящо...

В подножието на хълма стоеше шестокрак и спокойно разглеждаше новодошлите. Бяла, без нито едно петънце козина,

мъничка главичка на дълга шия, необичайна форма и едно усещане за странна хармония. Грин замря от страх да не подплаши удивителното животно. С предната си лапа-ръка шестокракът откъсна няколко стръка, поднесе ги към очите си и зина. В същата секунда Лейтер стреля. Куршумът попадна в разтворената паст и се пръсна вътре. Шестокракът умря мигновено.

— Прекрасен изстрел, а, пилоте! — извика Лейтер. — Вземам ви за свидетел, иначе никой няма да ми повярва!

Той изтича към поваленото животно и приклегна. Козината леко пружинираше под дланите му.

— Не съм виждал нищо подобно. А струва ми се и никой на Земята, и в Космоса.

Той дълго и внимателно одира скъпата кожа на шестокрака. Занимава се с нея, докато синьото слънце не докосна с ясения си диск върхарите на гората.

— Може би все пак ще ми помогнете? — вече към края на работата си запита добродушно той.

Грин не отговори. Той се привдигна от облия камък чак когато Лейтер и фургончето след него тръгнаха по склона. От върха на хълма се откриваше долина, пресечена от проблясващите ленти на реките, и се очертаваха острите върхари на гората до хоризонта. Прохладният въздух бе чист и прозрачен. По отсамната страна на хълма, сред храсталаците, ромолеше ручей и се извиваше около млада горичка.

Лейтер избра място за нощуване в един от завоите на ручея. Дървото до тях шумолеше с клоните си и откъм листата екна радостна неповтаряща се мелодия на невидима птица. В здрача Лейтер дълго шари с оптичeskия прицел из короната му, после внезапно се разлетяха късчета птича плът и дървото се смълча.

— Проклетие! — Лейтер отпусна оръжието. — Зарядът беше твърде голям.

Вече почти в тъмнината Лейтер повали дървото с резачката и накладе огън. Грин извади продуктите. Вечеряха на светлината на огъня, после включиха защитното поле и си легнаха във фургончето, като предварително изнесоха навън уловеното през деня. Горските звуци изчезнаха, само ромонът на ручея нарушаваше тишината.

— Защо все мълчите, Грин? За целия ден и десет думи не съм чул да кажете. Нима вас не ви увлича благородната ловджийска страст?

— Не, не ме увлича.

— Но... вие не сте богат, а само една кожа от шестокрак би ви осигурила цяла година безгрижно съществуване.

— Аз съм пилот.

Тази планета не беше първата, на която той довеждаше търсачите на приключения. Приключението и рискът струваха скъпо. Безумно скъпо. Но Лейтеровци плащаха. А корпорацията плащаше на него, на Грин. Плащаше му и за риска — специално. Работата му беше да превозва пътника до планетата и обратно. Естествено предварително разузнаваха всяка планета, но нали Лейтер идва тук, за да стреля...

Грите ниски луни се издигнаха над гората и дантелени сенки покриха фургончето. Нито пилотът, нито ловецът видяха как от храстите се отдели нещо тъмно и безформено и се търкулна по тревата, без да я смачка. А после премина прашна вихрушка и тревата по полянката зазвънтя като стъкло.

На другата сутрин Лейтер разбуди пилота.

— Дявол да го вземе, откъде дойде това?

Грин слезе от фургончето. Тревата около угасналия огън беше осеяна с мъртви птици. Грин тъпо ги разглеждаше: разноцветни, малки и големи, с разперени криле те се валяха безразборно върху ледената бляскава трева. Само в зоната на защитното поле тревата бе останала зелена. Лейтер сне защитата и излезе извън кръга, за да събере птиците. Стебълцата със звън се пречупваха под нозете му, парченцата се разлитаха на всички страни.

— Истинско стъкло — мърмореше той. — Вие разбирате ли нещичко, Грин? Откъде са тия птици? Защо са мъртви? Не стойте така, дявол да ви вземе, помогнете ми да ги натикам във фургона!

Лейтер сипеше въпроси и проклетия, но отговор нямаше.

— Трябва да се прибираме — прекъсна го Грин. — Погледнете.

Полегатият хълм, който те така леко бяха превалили вчера, през нощта се бе променил. Почвената му покривка бе изчезнала и скалната основа стоеше оголена — каменен хаос, навярно непроходим за фургона.

Лейтер се огледа. Дърветата си бяха останали зелени. Само едно от тях на края на горичката бе изгубило листата си и издигаше към небето оголените си вейки. Лейтер се ухили и две дълбоки бръчки пресякоха страните му.

— С това сам ще се справя, пилоте. А ловът едва сега започва. Според договора, аз определям времето за завръщане. Това ви е известно, нали?

Грин мълчаливо започна да товари кожите във фургончето. Лейтер дълго се мъчи да разпали огъня, но клоните се стапяха в плазмата на резачката и не се палеха. Тогава той гребна от ручея вода, намали пламъка и го насочи към повърхността на водата в съда. Тя кипна мигновено. Но го лъхна непоносим мирис на труп.

Лейтер с мъка преодоля гаденето и се втурна към фургона. Те потеглиха с пълен ход край ручея, като вдигаха кълба стъклен прах.

Известно време фургончето се движеше самостоятелно, после Лейтер „сам“ пое управлението и тръгна да заобиколи скалните образувания. Стъклената покривка се свърши. Лейтер въздъхна и се засмя:

— Искате да ни изплаши тая планетка, а?

— Да ни предупреди...

— Глупости. Какво знаем за тектониката и екологията на планетата? Колко често се променя релефът — имам предвид вчерашния хълм. Това тук би могло да бъде така обичайно, както дъжда на Земята. Самият вие, пилота, говорихте за микрофлората. Сигурно нейната дейност е причина за загиването на ручея.

— Стъклената трева...

Лейтер внимателно изгледа пилота, който бе седнал в пътническото кресло и тъкмо вмъкваше главата си в отвора на дрехата.

— Какво искате?

— Да не стреляте повече — Грин гледаше пред себе си, без да мига.

— Тая експедиция ми струва повече, отколкото вие можете да спечелите за цял живот.

— И се надявате да компенсирате разходите?

— Да компенсирам? — Лейтер присви очи и положи оръжието в скута си. — Аз ловувам за собствено удоволствие. Вие не можете да разберете това. Когато видя животно, не мога да не стрелям. Това трябва да се изпита — да държиш на мушката чуждия живот. На земята, както знаете, ловът е забранен. Екологически фетишизъм. Там аз съм безсилен: Но тук...

Грин пръв забеляза това странно изпъкнало колело. Повече от два метра в диаметър, то се търкаляше по руслото на пресъхналата рекичка и оставяше след себе си ръбеста следа. Средата му напомняше двойно изпъкнала леща и хвърляше синкав отблясък. Колелото заобиколи малко блато и спря. Сянката на венеца окръжи блатото и те видяха как изпъкналостта на лещата се промени, а после всичко потъна в сиви кълба пара и дим. Лейтер докара фургона по-близо. Колелото лежеше на дъното на вдлъбнатината, останала от блатото. Венецът му се движеше около лещата, всмуквайки в себе си горещата каша от водорасли и дребни животинки.

— Нечувано! — тихо рече Лейтер. — Хищник, който използва като оръжие слънчевите лъчи.

Венецът зачести кръговите си движения, в тях неочаквано се включи и лещата и в този миг животното зае отвесно положение, заставайки ребром към фургона. Лейтер бавно вдигна оръжието. Венецът се залюля и сянката му падна върху фургона.

— Недейте! — помоли Грин.

— Това не е ваша работа, пилоте. Просто не знам къде да стрелям. Венецът предпазва лещата. Би трябвало тогава тя да е уязвимото място.

Той дръпна фургона назад и венецът синхронно потегли напред, така че сянката му отново се оказа отправена към фургона.

— Става забавно — Лейтер се занимаваше с магазина на оръжието, като сменяше характера на заряда.

Взривът се разнесе в горната част на венеца. Падайки, колелото са завъртя като пумпал и замря, но цяло. Разкъсаната част на венеца пулсираше и се мъчеше да се затвори. От раната се изливаше прозрачна течност и лещата видимо губеше закръглените си очертания. После изпепеляваща горещина за секунда докосна фургона.

Грин дойде на себе си, чувайки собствените си стонове. Разтвори с мъка клепачи, видя синьото небе и усети болки отначало по шията, а после по цялата обгорена кожа на лицето. Той седеше в пътническото кресло, отпуснат на облегалката, и дишаше влажната мъгла с позната миризма. Хрумна му мисълта, че автоматиката очевидно е заработила,

фургонът е включил защитата и съживяващият аерозол навлиза в дробовите му. Фургонът бе неподвижен, следователно Лейтер го няма. Ако беше тук, фургонът сам щеше вече да пътува към катера.

Грин обърна глава и усети как се пука възпалената кожа на шията му. Посегна с ръка към медицинския отсек на пулта. По-нататък роботът-лекар щеше да свърши всичко сам: да направи анализите, да определи програма за лечение, да вкара във вените му коктейла от лекарства и обезболяващи вещества.

След няколко минути пълна неподвижност пилотът натисна бутона, сне защитата и излезе от фургона. Лейтер лежеше върху гъсеничната верига с лице надолу. Смъртно раненото животно още се гърчеше като сива безформена купчина в облаче пара. Грин обърна ловеца, сне от гърдите и корема му разтопения костюм и го положи във фургона. После измъкна от отсека робота-лекар, сложи го върху корема на Лейтер и приседна до него.

Роботът като малък октопод пълзеше по Лейтер, като ту жвакаше с всмукателите на анализатора, ту впръскваше зеленикава пенлива течност. Той ловко отвори надолу челюстта на ловеца и бръкна с пипалца в устата му. После заби иглата във вената на ръката, загнезди се върху гърдите и почервеня. Пластичното телце на робота ритмично се свиваше. От време на време изплюваше настрани нечистотията от тялото.

Грин въздъхна, протегна ръка и погали леко робота. Едно свободно пипалце се обви около ръката му и изпусна гъсто облаче аерозол. Лейтер лежеше почти гол. Заедно с обгорената кожа „лекарят“ бе смил и остатъците от костюма му. Грин, като всеки пилот, познаваше великолепните възможности на робота, но за пръв път наблюдаваше толкова отблизо и внимателно работата му. Той с изумление гледаше как раните се затварят, как върху корема на ловеца се образува свежа тъкан, отначало розова, после по-бледа. Роботът се стараяше с пълна сила. Накрая той измъкна пипалцата си от устата, прибра иглата и застана неподвижно. Лейтер въздъхна и отвори очи. Лицето му почти не бе засегнато от обгарянията. Без да променя положението си, той се размърда и се усмихна:

— А, вие сте поизгорели, пилоте? — Погледът му бе ясен и чист. Беше разбрал положението и нямаше нужда от обяснения. — Каква е тая гадост върху мен? Такава воняща и лигава?

Грин внимателно сне лекаря-робот, положи го в отсека и погледна към скалата — почти на нула. Седна в креслото зад пулта и натисна червения бутон. Фургонът се заклати.

— Спрете, пилоте. Трябва да си прибера лова.

Грин дори не обърна глава. Почувствува омраза към тоя човек. Омраза и умора.

— Ще съжалявате за това. Корпорацията ще узнае за поведението ви. Забравяте условията на договора: докато сме на планетата, аз командвам. И нямам навика да повтарям заповедите си.

Докато сме на планетата... Ако е така, Лейтер би командувал вечно.

— Е, добре де — след кратка пауза заговори пак Лейтер. — Признавам, че се излъгах... Трябваше да удвоя силата на заряда. В края на краищата, дори съм ви благодарен, макар да знам, че вие не мене, а самия себе си сте спасявали. Но сега поведението ви е алогично. Нали всичко свърши благополучно?

— За реанимацията ви лекарят изразходва целия си запас. Сега не го бива за нищо. Разбирате ли това? Само да ни се случи нещо и край.

— Глупости! Какво може да ни се случи?

— Всичко! Всичко, каквото си помислите — Грин усети умолителните нотки в собствения си глас и се обърна. Поначало той избягваше да гледа Лейтер в очите, сякаш нещо му пречеше още там, на кораба. Познаваше тая си черта — да избягва погледа на човек, който му е антипатичен, но приписваше това на стеснителността си. Сега това бе преминало изведнъж...

Лейтер се вгледа в очите на пилота. Без ресници и без вежди, с червеникави жилчици от честите претоварвания, безизразни и почти безцветни сред потъмнялата кожа на лицето. Плътните устни едва се движеха, брадичката с детска трапчинка по средата потръпваше. Лейтер се усмихна вътрешно: как да обсъждаш ловуването с един тип с такава вегетарианска външност... Не напразно се ползува с репутацията на пилот, който винаги се завръща. Рискът явно му е противопоказан.

— Както искате — повтори Грин. — Но мисля, че знаете това по-добре от мен. Тук всяко дърво си има своята птичка. Вие убихте птичката и дървото изсъхна. Отрязайте дървото — и птиците загинаха. Тая връзка не може да не се забележи. За мене тя е очевидна. Планетата ни допусна, защото не знаеше, че сме убийци. После тя си помисли,

точно така, помисли си, че убийствата са случайни. И ни предупреди. Да преустроиш структурата на тревната покривка е едно силно предупреждение, Лейтер. А сега тя се защитава и вие го изпитайте на собствен гръб. Но още едно убийство и тя ще приключи с нас.

— Да се продънят небесата и мълния да поразии нечестивеца!... Какво може да пробие нашата защита, пилоте? Само насочено поле от същия вид, но с обратен знак. И вие предполагате, че планетата може да синтезира такова поле?

Слабата надежда да убеди Лейтер угасна. Грин отвърна поглед. Фургонът бързаше по хълмистата, обрасла с редки дръвчета равнина. В обедната светлина там далеч се очертаваше куполът на катера. Ако нищо и никой не ги срещне, ще успеят да пристигнат в него. И повече няма да има експедиции. Тази ще е последната в биографията му.

— Омръзнаха ми тия екологични суеверия! Тя си помислила, тя ни предупредила... Това е пуста планета. За кого да се пази, щом тук няма хора? На Земята ми дойде до гуша това платонично любуване на природата. Заплатих, за да мога да държа в зъби и нокти плътта на тая планета и плюя на вашите емоции, Грин! А сега ми дайте куртката си — Лейтер късо се изсмя. — Смятам, че е неприлично, когато Лейтер е гол, Грин да бъде облечен. Не ви благодаря — можехте сам да се досетите. И натиснете бутона „стоп“. Ето така. Трябва да поразгледам наоколо.

Грин мълчаливо се подчини. Оскърбителният тон на заповедта не го засегна. Пилотът бе свикнал да отделя същественото в обстановката за даден момент и по тоя начин инстинктивно оставяше второстепенното настрана. Оскърбления? Сега това не беше същественото. Важен е самият Лейтер — той е източникът на опасност. А да го неутрализира той, Грин, обвързан с дисциплината, не му беше по силите...

Венецът се измъкна от храсталака смален — не повече от метър в диаметър. От противоположната на слънцето страна той беше беззащитен и Лейтер стреля, прицелвайки се в средата. Белият пламък на взрива разпръсна лещата. Венецът, вече празен вътре, още се търкаляше по инерция, когато Грин се присегна през седалката, отблъсна лакътя на ловеца и натисна бутона за обратен ход.

Фургонът се люшна и потегли назад. Грин не бе успял да отдръпне ръката си от пулта, когато почвата отпред буквално се

изправи нагоре. Пилотът не забеляза кога започна да се изменя релефът — той го бе доловил подсъзнателно и бе действувал, подчинявайки се на някаква необяснима логика. Мисълта да отдръпне фургона проблесна в мига, когато лещата се разкъса. И тая мисъл бе неделима от постъпката му.

Звярът се измъкваше из дълбините. От тялото му се свличаха пластове тревни чимове. Нисък, съкрушителен рев осезаемо изпълни пространството. Звярът скочи.

Лейтер в нямо вцепенение видя как в полета се измени формата на тялото, сивата маса се прегрупираше, източни се в предната си част и образува дебели, черни бивни. Звярът се нахвърли върху фургона. За частица от секундата той увисна, задържан от защитата, и мътните му огромни очи примигаха над бивните. После отлетя встрани, отхвърлен от силовото поле.

— Ето го гневът на планетата! — прошепна Грин.

Лейтер се ухили с всичките си зъби. Присви очи, плъзна поглед по звяра и премести регулатора на заряда на максимум.

— Да си сменим местата, пилоте. — Той дори не трепна, когато звярът отново се хвърли върху фургона. — В момента, когато пак заработи защитата, снемете за миг полето, за да успее да стрелям.

Животното падна на опашката си и отново с висок скок налетя на фургона. Грин физически усети напрежението на полето и го изключи, докато чудовището беше още във въздуха. Лейтер стреля с невероятна скорост — почти едновременно. Взривовете, всеки от които би могъл да разбие гранитна скала, се сляха в общ грохот. Чудовището изчезна в бушуващия пламък, на мястото на падането му остана само широка черна дупка и полуизровени каменни блокове.

Лейтер наруши настъпилата звънтяща тишина:

— Добре се държахте, пилоте — гласът му беше леко хрипкав. — Сега и двамата вече се убедихме, че защитното поле наистина е непробиваемо. Защо пак мълчите?

— Погледнете — Грин кимна към скалата на силовото поле. — Ако се съди по разхода на енергия, масата на тоя звяр е повече от десет тона. При неговите не чак толкова големи размери това означава...

— Не! — Лейтер почти крещеше. — Две форми на живот върху една планета са нещо невъзможно. Това е общовалиден за цялата Вселена закон...

— Работата е там, че вие се справяхте успешно с органичните — тихо забеляза Грин.

— И какво от това?

— Това, че планетата ни противопостави своята защита. За да се отърве от нас, тя синтезира неорганичен живот — звяр за еднократно ползуване.

Лейтер загледа пилота и тръсна глава:

— Само това ми липсваше. Вие в мистика ли изпадате? Или сте си изгубили ума от страх?

— Не, Лейтер, просто не съм изгубил още способността да разсъждавам.

Разкъсващ тъпанчетата рев накара пилота да замлъкне. Чудовището, невредимо, се движеше по края на дупката. Разривайки почвата, то подложи под себе си широката си плоска опашка, заменяща задните крайници, неуловимо бързо се отблъсна и се нахвърли върху фургона...

Грин почти равнодушно разглеждаше звяра, уродливите му израстъци по корема и хълбоците. Те се издуваха при скок и спадаха, когато животното отново и отново, отблъсквано от полето, падаше, разтърсвайки околността. Той настрои защитата на фронтална атака.

Лейтер не сваляше стъклен поглед от показателя на напрегнатостта на полето, който неотклонно се приближаваше към нулата.

— Вие бяхте прав — проговори Грин в минута на затишие. — Планетата не може да синтезира поле. Тя намери друг изход: обезсили нашето поле. Това също е решение.

— Направете нещо! — изкрещя Лейтер. — Нали сте пилотът, който винаги се завръща!

— Късно е. Имаше възможност — ако ви бях вързал. Но я пропуснах.

... Сякаш пътят нямаше край. Препъвайки се, Грин вървеше бавно по каменистата долина. Понякога червена пелена замъгляваше съзнанието му и тогава пилотът спираше, олюлявайки се. Лейтер лежеше върху ръцете му. Главата на ловеца подскачаше в такт с крачките. Веднъж Грин го прехвърли през рамо — така щеше да върви по-лесно. Но Лейтер се задуши в пристъпи на повръщане и пилотът отново го понесе пред себе си. Той смътно си спомняше как разкъсаното поле ги помете от фургона, как той, свит на топка, се търкаляше по горящата трева и скочи на нозе, и падна, и отново стана. Звярът лежеше неподвижен върху фургона и дим с отвратителна миризма на изгоряла козина го обгърна. Пилотът откри Лейтер в една широка бразда и като засланияше с длан лицето си (от звяра се

излъчваше нетърпима горещина), с другата ръка измъкна ловеца за яката на куртката му по-далеч от дима и огъня...

Грин усети хладина в краката си и се спря напред чакъла, в руслото на малка рекичка. Коленичи, положи ловеца направо във водата и сам полегна до него. От хладката вода му стана по-леко, съзнанието му се проясни. Лейтер късо простена. Пилотът се приповдигна: на не повече от километър се очертаваше катерът. Грин погледна ловеца — счупвания вероятно нямаше, беше само ожулен и натъртен, пулсът му беше слаб, но се усещаше. Вероятно Лейтер бе изпаднал в шок от удара.

Грин измъкна ловеца на брега, гребна с шепите си вода и я изля в устата му, дълго наблюдава как Лейтер се гърчи в кашлица и същевременно се прислушваше в нарастващата болка в собствения си гръб. Най-сетне Лейтер престана да кашля и седна. Дишаше хрипливо и непрекъснато разтриваше гърдите си, размазвайки кръвта по тях — тя се стичаше и капеше от широката цепнатина на скулите му.

— Ще можете ли да се изправите? — нещо като съчувствие прозвуча в гласа на пилота. Лейтер изхлипа и стана. — Да вървим, близко е.

Преодолявайки слабостта си, ловецът се движеше след пилота. Той често присядаше и тогава Грин се връщаше и мълчаливо изчакваше да се привдигне отново.

— Вие май сте ме носили? — запита Лейтер. Нещо го задушаваше в гърлото и сърцето му биеше с отекващи удари. — Носили сте ме.

— Да, защото бяхте в безсъзнание.

— Мога да го изгубя всяка минута — на паузи изрече Лейтер. — А без мене вие дори и в катера няма да успеете да влезете.

Грин се изплю в краката му и тръгна, без да се обръща. Кафеникавият от съсирената кръв разпарцаливен комбинезон лепнеше по гърба му. Лейтер гледаше след него. Той усети как се засили болката в мускулите и съзнанието му се проясни. Злобата винаги го ободряваше и му даваше енергия. Съжали, че няма в себе си резачката, за да изпрати огъня ѝ в тоя гръб и да чуе вика на пилота. Презрението, което прозираше във всяка дума на Грин, породила тая безсилна ненавист. Безсилна... засега.

Когато ловецът успя да се добере до катера, Грин вече седеше облегнат на трапа и гледаше към езерото. Белите венчета на цветята се полюшваха. От водата изскачаха трептящи малки чудовища и с шум плясваха обратно. Тънки водни струи изникваха и изчезваха. Езерото живееше свой живот. Смачканата при кацането трева се беше вече изправила в неравни вълни. А сега ще пристигне тоя мерзавец, който убива, ще вмъкне с мръсната си ръка ключа в ключалката, ще отвори люка и тогава катерът ще се издигне и тревата отново ще полегне при старта...

Без да погледне пилота, Лейтер се изкачи по трапа и спря пред люка. От полираната му повърхност го гледаше непознато лице, изподрано, със странно гланцирана кожа и сълзливи очи. Той се обърна. В далечината догаряше пожар — там, където бе изгубил своя лов и откъдето, спасявайки собствената си кожа, го беше изнесъл Грин.

Лейтер се изсмя. Погледът му излъчваше ненавист и безумие.

— Аз пак ще се върна, Грин. И няма да се върна сам. И ние ще се разплатим с тая планета! Тя ще се валя в краката ми. Както в първия ден на сътворението. Ще се постарая и вие да видите това.

— Ще се валя в краката... — неясно повтори пилотът.

Той се изправи, намръщи се от болката в гърба, хвана Лейтер и го издигна над главата си. Чу как хрущят, как се чупят в ръцете му ребрата на ловеца, после го запокити напред...

[1] Трап — стълба, която се спуска от кораб, самолет и др. ↑

Разказът е публикуван в списание „Космос“, брой 1 от 1981 г.
Авторът е указан като: Сергей Дугал.
Авторът на илюстрациите не е указан.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.